

Zpívá se v jedný starý písničke.

A tak jsme si řekli, že se toho budem držet. Proč se pařit ve městě či v polích, když bychom si mohli stříhnout výlet do Kyšic, teda vlastně spíš do Nouzova, páč Kyšice jsme vyhodnotili jako zbytečně velkovýlet v tom vedru.

Píchlí jsme auto rovnou u Liky a zapadli do lesa. Trasa není dlouhá, jen nějakých pět kiláčků, ale velmi příjemných. Protože se jde celou dobu ve stínu lesa. A protože Tali ani nezlobila, opravdu jsme si užili tu legraci. Zvlášť, když jsme se za půlkou trasy pohybovali pěkně podél Loděnice. Než jsme k ní ale došli, udělala mi Tali docela radost, protože jsme si spolu my dvě po silnici stříhly bezvodítkově pochod u nohy. Pokazila to až na konci, kdy už jsme byli mimo silnici a dostala volno.

Využít ho chtěla k tomu, že přes onu silnici právě půjde na druhou stranu lesa a bylo nutno zasáhnout. Ale jinak paráda, šlo jí to hezky. Jakmile jsme se dostali k říčce, poslala jsem je dolů, ať se jdou rochnit. Blaženě toho využili a oba se tam dole pod náma cachtali jak malý haranti. Abych jim to vylepšila, začala jsem jim dolů házet pamlsky. Líтали tam jako pomatenci a nadšeně skákaly vejšky. A já tiše záviděla, jak se tam ráchaj.

Když jsme se pak dali dál do pohybu, rozhodla se Tali, že úplně nejlepší by bylo jít korytem řeky a ne po cestě. Chvilku jsme jí i nechali, ale protože na druhým břehu jsou chatky a chatičky a některý z nich nemají oplocení, radši jsme ji pak stáhli k nám, páč u ní nikdá nevíte, co se jí v mozkovně uvaří. Záměrně jsem nebrala balonky, protože jsem chtěla taky jen tak prostě jít a užívat si relativně klidný procházení. Relativně, páč s ní klid nikdá není, to už se ví všeobecně. □

Ale ne, musím jí docela pochválit. Až na jedno malopochybení to bylo fajn. Opravdu jsme si jen tak šli. Když se zavolalo, že jsou daleko, tak se oba vrátili a Tali párkrát i sama přišla. U koňských ohrad si zase vlezla do vody a věnovala se brodění. To si trochu ucpala uši a vypadalo to, že se budu muset rozčílit, ale nakonec si to madáme rozmyslela a dokohátala se bez rozčilování. Aby si vylepšila skóre, tak pak v závěrečný etapě, v místě, kde vždycky vyrobila problém, se sama od sebe připojila ke mně a celým svým flekatým já dávala najevo, ešivá jako voceňuju, že se drží u mé maličkosti. Pochopitelně, že jsem to taky náležitě oceňovala.

Už skoro na konci cesty, je na kraji lesa stůl a lavice. A Brtník je tam oba často zlobívá obíhačkou. A tak i tentokrát. Stoupl si za stůl, já je oba upozornila na to, že tam na ně čeká a poslala je na něj. Jen to lítalo, jak řezali všichni zatáčky. Jemu se dost dlouho dařilo unikát i přes to, že na něj byli dva. A tak to pak Tali rozčísila. Uprostřed jejího jódlování jí došla trpělivost a..... hryzla ho s řevem do zadku □ □ □ □ . To ho spolehlivě zastavilo. Chytnul se za řiť a zatímco se řehtal nahlas, tak se oba radovali, že se jim podařilo ho dopadnout. Bordel dělali všichni jak.... jak v tý..... jedný specifický škole □ .

No a pak už následovala pěkně návštěva hospůdky a dobrá večere. Fajn to bylo, takovýhle osvěžení uprostřed rozpařeného města si dám líbit.